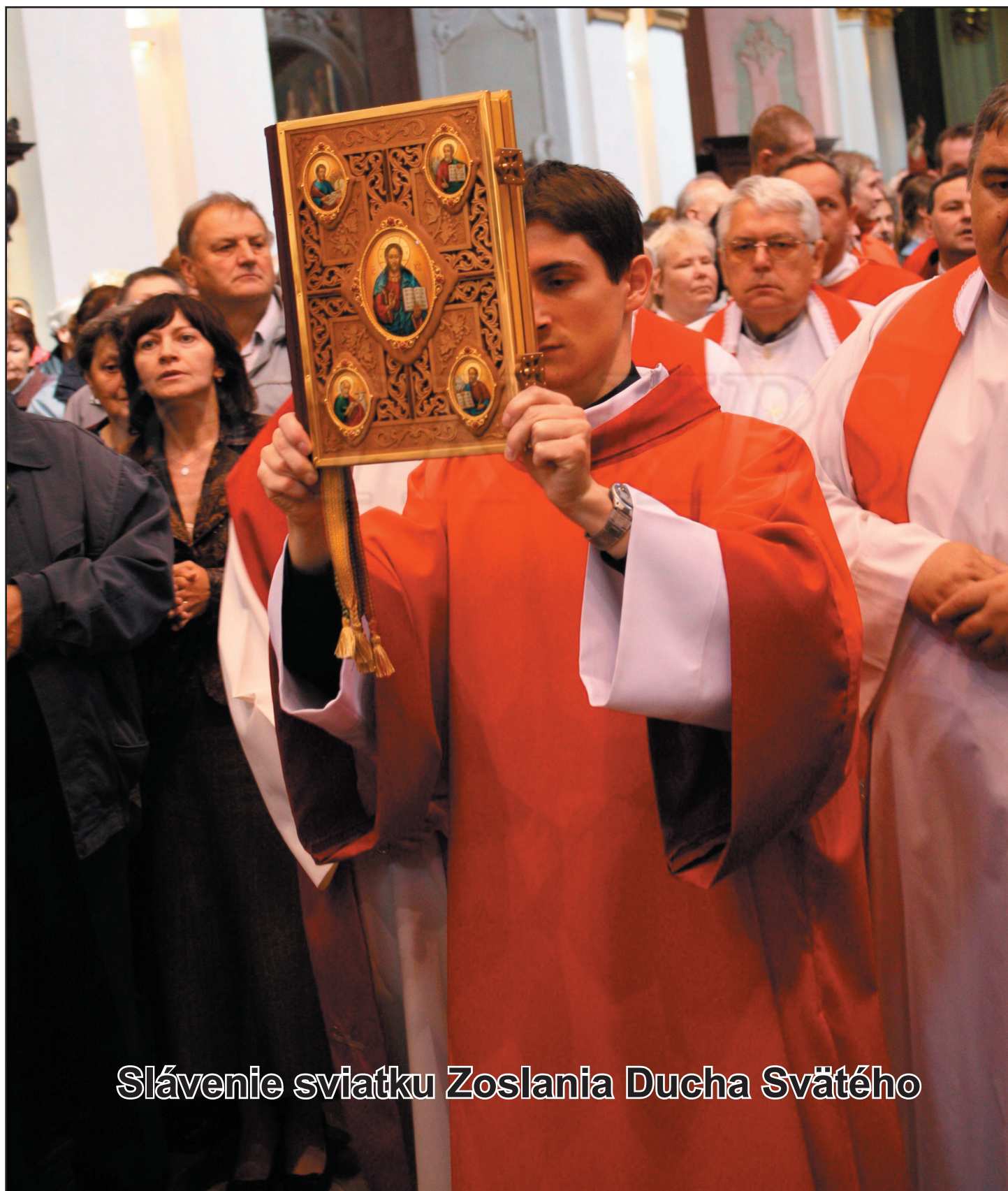

Život Cirkvi

Ročník 17

21/2010

Slávenie sviatku Zoslania Ducha Svätého

Komunikátori

Máme za sebou niekoľko významných udalostí. Máj bol i pre mňa plný námetov, postrehov a skúseností. Rád sa s niektorými, drahí poslucháči s vami podelím.

Svätý Otec navštívil Portugalsko. Keď sme ako hovorcovia a novinári sedeli vo Vatikáne v apríli s hovorcom Svätej Stolice pátrom Lombardim, zaznela otázka od portugalského novinára. Podieľal sa na príprave návštevy Benedikta XVI. a vyjadril obavy nad reakciou portugalskej verejnosti v súvislosti s rôznymi škandálmi spojenými hlavne s pedofiiliou. Páter Lombardi ho uistil, že treba pokračovať v prípravách bez obáv. Aj návšteve na Malte predpovedali viaceré médiá problémy, no nakoniec sme boli svedkami presného opaku.

Spomenul som si na slová pátra Lombardiho, keď som čítal o tlačovej besede Svätého Otca, ktorú poskytuje pravidelne novinárom počas letu na zahraničnú cestu. Už len jeho základný prístup- otvorenosť a ochota komunikovať v tejto nie ľahkej situácii boli pre niektorých prekvapením. Ešte v ten istý deň slávil svätú omšu v Lisabone. A povedal niečo veľmi dôležité. Niečo, čo médiá vo svojich reportážach väčšinou nepriniesli. Citujem: „Často sa s námahou zaoberáme sociálnymi, kultúrnymi a politickými dôsledkami viery, no vôbec sa nezamýšľame nad tým, či vieru máme. Vložili sme hádam príliš veľa nádeje do štruktúr a cirkevných programov, v rozdeľovanie moci a funkcií. Ale čo sa stane, ak soľ stratí svoju chuť? Aby sa to nestalo, je potrebné s novou silou a radosťou ohlasovať udalosť Kristovho zmŕtvychvstania. To je srdcom kresťanstva a základom našej viery. To je záruka našej istoty, viator, ktorý odveje akýkoľvek strach a neistotu, akékoľvek pochybnosti a ľudskú vypočítavosť.“ Slová pápeža, ktoré zneli jasne a zreteľne. Je potrebné svedectvo pravdy, na ktorej je založená naša viera.

V súzvuku s týmito slovami mi zazneli aj myšlienky jedného z najznámejších autorov kresťanskej duchovnej literatúry uplynulého storočia Carla Carretta. V apríli sme si pripomenuli 100 rokov od jeho narodenia. Vo svojej knihe „Skutočnosti z opačnej strany“ sa tento „muž púšte“ odvážil zhodnotiť a prehodnotiť, v optike odvahy načerpanej z pravdy Evanjelia, niektoré svoje životné skúsenosti. „Spomínam si na svoje študentské roky, keď som otváral prvé knihy dejepisu“, píše Carlo Carretto. „Nebolo treba mnoho, aby človek videl, že sa v dejinách nejakých úskokov dopustila nejaká

vážená osoba, napríklad nejaký duchovný, dokonca niektorý z pápežov. S hlavou plnou pochybností som prišiel domov a vykladal som o svojich rozpakoch. Namiesto odpovede som dostal zaucho od matky, ktorá dodala obvyklý okrídlený výrok: „O farárovi sa zle nehovorí.“ ... Vracal som sa do školy s onou bigotnou mentalitou, ktorá spôsobila toľko pohoršenia inteligentným a slobodmilovaným ľuďom našich čias. Bratia moji, teraz potrebujeme trepezlivosť, mnoho trepezlivosti. Musíme zničiť príboj, ktorý bude kymácať Petrovou loďkou. Ale nemajme strach! A okrem pochopenia, že sme všetci hriešni, čo je dôležité na to, aby sme si zachovali pokoru, pochopíme ďalšiu vec- Cirkev nie je v rukách ľudí, ale jedine v rukách Božích. A jedine Boh má moc utíšiť viator a upokojiť vlny, nie naša strojená ľudská vážnosť, keď sa domnievame, že sme v teple a bezpečí iba preto, že sme na loďke.“

Slová Carla Carretta, ktoré boli premeditované na púšti. Tej saharskej i tej uprostred mesta. Vidieť problémy, no nestratiť vieru a nádej. A nadovšetko lásku.

Živým príkladom pre mňa v tomto smere bol i otec Juraj Torok, ktorý navštívil Slovensko. Mal som možnosť po niekoľkých stretnutiach u neho, v Hallel Communication v New Yorku, stráviť s týmto vzácnym 79 ročným kňazom, niekoľko dní na cestách autom po Slovensku. Jeho motto, že kresťan nesmie zomrieť na srdcovú vadu prežíva vo svojom kňazskom živote i v živote filmára a kameramana. Jeho návšteva a ocenenie, ktorého sa mu po rokoch na Slovensku dostalo, vyvolali vlnu pozitívnych reakcií. Stretnutia so seminaristami, mediálnymi pracovníkmi i verejnosťou končili v hĺbke. Jeho jednoduchosť a životné svedectvo sa menili na úprimnosť a hĺbku. „Vieš, ja nemám rád prednášky. Ja rád hovorím s ľuďmi priamo. Prešiel som všetky kontinenty, kde žijú ľudia. Pretože krajina bez človeka ma nezaujíma. Mne ide o človeka.“- hovoril o svojich cestách. Napriek svojmu veku s úsmevom, humorom a životnou múdrosťou rozdával nádej. „Nie ste unavený?“ pýtal som sa ho viackrát počas nárročného programu na Slovensku. „Kým hrajú, treba tancovať“- odvetil mi s úsmevom.

Prajem vám, drahí poslucháči, aby sme zažívali viac takýchto okamihov. Okamihov viery, nádeje a lásky. Praktickej a životaschopnej viery, nádeje a lásky.

RV, Jozef Kováčik

Príhovor Benedikta XVI. pred modlitbou Raduj sa, nebies Kráľovná

Vatikán (23. mája, RV) - Benedikt XVI. sa pred poľudňajúcou modlitbou Raduj sa, nebies Kráľovná tisícim pútnikov na Námestí sv. Petra:

Drahí bratia a sestry! Päťdesiat dní po Veľkej noci slávime slávnosť Turíc, pri ktorej si pripomíname prejav sily Ducha Svätého, ktorý – ako vietor a ako oheň – zostúpil na apoštolov zhromaždených vo Večeradle a dal im schopnosť s odvahou kázať evanjelium všetkým národom (porov. Sk 2,1,-13). Tajomstvo Turíc, ktoré správne spájame s touto udalosťou, pravý "krst" Cirkvi, sa však ním nevyčerpáva. Cirkev totiž neustále žije vanutím Ducha Svätého, bez ktorého by vyčerpala svoje sily ako plachetnica, ktorej by chýbal vietor. Turíce sa obnovujú mimoriadnym spôsobom v určitých silných momentoch, tak na miestnej úrovni ako aj univerzálnej, tak v malých spoločenstvách ako aj vo veľkých zhromaždeniach. Napríklad koncily mali významné zasadnutia s osobitným účinkom vanutia Ducha Svätého a medzi nich iste patrí i Druhý vatikánsky koncil. Môžeme spomenúť aj slávne stretnutie cirkevných hnutí s ctihodným Jánom Pavlom II. tu, na Námestí sv. Petra, práve na Turíce 1998. Avšak Cirkev pozná nespočetné množstvo „Turíc“, ktoré oživujú miestne spoločenstvá: spomeňme si na liturgie, zvlášť na tie, ktoré sa konali pri príležitostiach osobitných pre život komunity, pri ktorých bola Božia sila zreteľne vni-

maná, vlievajúc do duší radosť a nadšenie. Pripomeňme si mnohé modlitbové stretnutia, pri ktorých mladí jasne cítili volanie Ducha Svätého, aby zakorenili svoje životy v jeho láske a úplne sa mu zasvätili.

Niet Cirkvi bez Turíc. A chcel by som dodať: niet Turíc bez Panny Márie. Tak to bolo na začiatku vo Večeradle, kde apoštolí „jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi“ – ako to nachádzame v Skutkoch Apoštolov (1,14). A tak je to vždy, na každom mieste a v každom čase. Bol som toho svedkom pred niekoľkými dňami vo Fatime. Čo teda zažil tento nesmierny dav na námestí pred Svätynou, kde sme všetci boli jedno srdce a jedna duša, keď nie obnovené Turíce? Uprostred nás bola Mária, Ježišova Matka. Toto je typická skúsenosť veľkých mariánskych svätýň – Lúrd, Guadalupe, Pompei, Loreta – ale aj tých menších. Kdekoľvek sa kresťania schádzajú k modlitbe s Máriou, Pán tam zosiela svojho Ducha.

Drahí priatelia, v tento sviatok Turíc chceme aj my byť duchovne zjednotení s Máriou, Kristovou Matkou a Matkou Cirkvi, vzývajúc s vierou obnovené vanutie božského Tešiteľa. Vzývajme ju za celú Cirkev, osobitne v tomto Roku kňazov za všetkých služobníkov evanjelia, aby ohlasovali posolstvo spásy všetkým národom.

-pd-/ snímka VR

Katechéza Benedikta XVI.: Poslanie kňaza viesť ľud, ktorý mu Boh zveril

Vatikán (26. mája, RV) - Drahí bratia a sestry, Kňazský rok sa blíži ku koncu; v minulých katechézach som preto začal hovoriť o najdôležitejších úlohách kňaza: učiť, posväcovať a riadiť. O tom boli už dve katechézy - jedna o službe posväcovania, predovšetkým teda o sviatostiach a druhá o vyučovaní. Zostáva mi teda na dnes hovoriť o poslaní kňaza viesť, riadiť - nie svojou, ale Kristovou autoritou - tú časť ľudu, ktorú mu Boh zveril.

Ako v súčasnej kultúre správne chápať tento rozmer, ktorý odkazuje na pojem autority a má svoj pôvod v samotnom mandáte Pána, ktorý určuje kňazovi pást jeho stádo? Čo je v skutočnosti pre nás, kresťanov, autorita? Kultúrne, politické a historické skúsenosti nedávnej minulosti, predovšetkým diktatúry vo Východnej a Západnej Európe dvadsiateho storočia, zanechali v ľuďoch pochybnosti ohľadom tohto pojmu. Pochybnosti, ktoré sa nezriedka odrážajú v presvedčení, že autoritu, ktorá nepochádza výlučne od ľudí a nie je im podriadená, nimi kontrolovaná, netreba brať vážne. Avšak práve

pohľad na režimy, ktoré v minulom storočí rozsievali smrť a strach nám pripomína so všetkou vážnosťou, že autorita v ktoromkoľvek prostredí, ak je uplatňovaná bez vzťahu k Nadprirodzenému, ak neuznáva najvyššiu Autoritu, ktorou je Boh, sa napokon nevyhnutne obráti proti človeku. Je teda dôležité uvedomiť si, že ľudská autorita nie je nikdy cieľom, ale vždy iba prostriedkom, a že nevyhnutne a v každej dobe, je cieľom osoba, stvorená Bohom, osoba s vlastnou nedotknuteľnou dôstojnosťou, povolaná ku vzťahu s vlastným Stvoriteľom, na púti pozemskej existencie aj vzhľadom na večný život; je to autorita uplatňovaná v zodpovednosti pred Bohom Stvoriteľom. Takto chápaná autorita, ktorá má ako jediný cieľ slúžiť skutočnému dobru všetkých ľudí a byť poukazom na jediné najvyššie dobro, ktorým je Boh - nielenže nie je ľuďom cudzia, ale práve naopak, je vzácnu pomocou na púti k plnému uskutočneniu v Kristovi, na púti k spásu.

Cirkev je povolaná a snaží sa vykonávať tento druh autority, ktorá je službou, a neuplatňuje ju z vlastnej

moci, ale v mene Ježiša Krista, ktorý dostal od Otca všetku moc na Nebi i na zemi (por. Mt 28,18). Prostredníctvom pastierov Cirkvi Kristus skutočne pasie svoje stádo: je to On, kto ho vedie, chráni, napráva, pretože ho hlboko miluje. Avšak Pán Ježiš, najvyšší Pastier našich duší, chcel, aby zbor apoštolov, dnes biskupov, v spoločenstve s nástupcom svätého Petra a s kňazmi, ich najcennejšími spolupracovníkmi, mali účasť na tejto úlohe starať sa o Boží ľud, aby boli vychovávateľmi vo viere, viedli, oživovali a podporovali kresťanské spoločenstvo, alebo – ako hovorí koncil, starali sa o to, „aby boli jednotliví veriaci vedení v Duchu Svätom k zveľaďovaniu svojho povolania podľa evanjelia, k úprimnej a činorodej láske a k slobode, ktorou nás Kristus oslobodil“ (Presbyterorum Ordinis, 6). Každý pastier je teda prostredníkom, skrze ktorého sám Kristus miluje ľudí: naša služba je sprostredkovaním, drahí kňazi, a prostredníctvom nás Pán prichádza k dušiam, učí ich, stará sa o ne, vedie ich. Svätý Augustín vo svojom komentári k Jánovmu evanjeliu hovorí: „Pásť Pánovo stádo je teda záväzkom lásky“ (123,5); toto je najvyššia norma správania Božích služobníkov, bezpodmienečná láska, akou je láska Dobrého Pastiera, ktorý je plný radosti, otvorený pre všetkých, pozorný k blízkym a starostlivý o vzdialených (por. Sv. Augustín, Príhovor 340, 1; Príhovor 46, 15), citlivý k slabým, malým, jednoduchým a k hriešnikom, aby tak ukázal nekonečné Božie milosrdenstvo povzbudzujúcimi slovami nádeje (por. Id., List 95,1).

Ak sa takáto pastoračná úloha zakladá na sviatosti, ani jej účinnosť nie je nezávislá od osoby kňaza. Na to, aby bol kňaz pastierom podľa Srdca Ježišovho (por. Jer 3,15) je potrebné hlboké zakorenenie v živom priateľstve s Kristom, nielen čo sa týka inteligencie, ale aj vzhľadom na slobodu a vôľu; bezpodmienečná odovzdanosť, pripravenosť viesť zverené stádo tam, kam chce Pán a nie smerom, ktorý sa zdá byť pohodlnejší alebo jednoduchší. To si vyžaduje predovšetkým neustálu a postupnú dispozíciu k tomu, aby Kristus sám mohol riadiť kňazský život pastierov. Skutočne, nik nie je schopný opravdivo pásť Kristovo stádo, ak nežije v hlbokej a skutočnej poslušnosti voči Kristovi a voči Cirkvi; a samotná poslušnosť ľudí voči svojim kňazom závisí od poslušnosti kňazov voči Kristovi; preto je vždy základom pastoračnej služby osobné a trvalé stretávanie sa s Pánom, jeho hlboké poznanie, prispôbovanie vlastnej vôle k vôli Kristovej.

V posledných desaťročiach sa často používalo prídavné meno „pastoračný“ takmer v protiklade voči pojmu „hierarchický“, a tento protiklad sa zároveň interpretoval ako obraz „spoločenstva“. Azda práve toto je miesto, na ktorom je vhodné urobiť krátku poznámku ohľadom slova „hierarchia“, ktoré tradične označuje štruktúru posväcujúcej moci v Cirkvi, rozdelenú podľa troch úrovní sviatosti posvätnej vysviacky: biskupská, kňazská a diakonská. Vo verejnej mienke vzhľadom na pojem „hierarchie“ prevláda chápanie sústredené na prvok podriadenosti a právnického charakteru. Kvôli tomu sa mnohým hierarchia zdá byť v kontraste ku flexibilita a vitalita v pastoračnom zmysle a tiež v kontraste

s evanjeliou pokorou. Toto je však nesprávne chápanie pojmu hierarchia, z historického hľadiska spôsobené zneužívaním autority a karierezmom, ktoré sú ozajstným zneužitím a nemajú nič spoločné s opravdivou „hierarchiou“. Všeobecne sa myslí, že „hierarchia“ je vždy čosi spojené s nadvládou, a tak nezodpovedá skutočnému zmyslu Cirkvi, jednote v Kristovej láske. Avšak, ako som povedal, toto je nesprávna interpretácia, ktorá má pôvod v historických zneužitíach, avšak nezodpovedá opravdivému významu toho, čím je hierarchia. Začnime slovom. Všeobecne sa hovorí že význam slova hierarchia je „svätá moc“, avšak skutočný význam nie je tento. Je to „svätý pôvod“ - teda to, že táto autorita nepochádza od samotného človeka, ale má pôvod v posvätnosti, vo sviatosti; osobu teda podriaďuje povolaniu, Kristovmu tajomstvu. Z jednotlivca robí Kristovho služobníka a len ako Kristov služobník môže tento jednotlivec riadiť, viesť skrze Krista a s Kristom. Teda ten, kto vstupuje do Posvätného rádu sviatosti, do „hierarchie“, nie je autokratom, ale vstupuje do nového zväzku poslušnosti Kristovi: je spojený s Ním v spoločenstve s ostatnými členmi Posvätného rádu, kňazstva. A aj pápež, autorita pre všetkých ostatných pastierov a pre spoločenstvo Cirkvi - si nemôže robiť, čo sa mu zachce; naopak, pápež je strážcom poslušnosti ku Kristovi, jeho slovu zhmútenému v „regula fidei“, vo Vyznaní viery Cirkvi - a musí vynikať v poslušnosti Kristovi a jeho Cirkvi. Hierarchia teda vyjadruje trojitý zväzok: na prvom mieste je to zväzok s Kristom a rád darovaný Pánom svojej Cirkvi; potom je to zväzok s ostatnými pastiermi v jedinom spoločenstve s Cirkvou; a napokon zväzok s veriacimi, ktorí sú danému pastierovi zverení v rámci usporiadania Cirkvi.

Je rejmé, že spoločenstvo a hierarchia nie sú vo vzájomnom protiklade, ale sa podmieňujú. Sú spoločne jednou vecou (hierarchickým spoločenstvom). Pastier je teda pastierom práve v tom, že vedie a stráži stádo, bráni tomu, aby sa roztratilo. Mimo čisto a výlučne nadprirodzeného chápania, nie je pochopiteľné poslanie kňazov riadiť. Práve toto poslanie, podporované skutočnou láskou k spásu každého veriaceho, je mimoriadne vzácne a nevyhnutné pre našu dobu. Ak je cieľom prinášať Kristovu zvesť a viesť ľudí k spásnemu stretnutiu s Ním, aby mali život, úloha viesť je stvárnená ako služba žitá v úplnom darovaní pre budovanie stáda v pravde a vo svätosti, často idúc proti prúdu a pamätajúc na to, že kto je väčší, má sa snažiť byť malým a kto riadi, má mať snahu slúžiť.

Kde môže kňaz dnes načerpať silu pre takéto vykonávanie svojej služby, v plnej vernosti Kristovi a Cirkvi, v úplnom odovzdaní sa stádu? Odpoveď je jediná: v Pánu Ježišovi. Ježišov spôsob riadenia nie je nadvládou, ale je pokornou a láskavou službou umývania nôh a Kristovo kraľovanie nad vesmírom nie je pozemským triumfom ale nachádza svoje vyvrcholenie na dreve kríža, ktoré sa stáva súdom pre svet a vzťažným bodom pre vykonávanie autority, ktorá má byť opravdivým vyjadrením pastoračnej lásky. Svätci, a medzi nimi svätý Ján Mária Vianney, vykonávali s láskou a odovzdanosťou úlohu

starostlivosti o časť Božieho ľudu, ktorá im bola zverená. Boli to silní a rozhodní muži, s jediným cieľom: napomáhať skutočnému dobru duší. Boli pripravení platiť za to osobne, až po cenu mučeníctva, aby zostali verní pravde a spravodlivosti evanjelia.

Drahí kňazi, „Paste Božie stádo, ktoré je u vás; starajte sa oň nie z prinútenia, ale dobrovoľne, podľa Božej vôle, nie pre mrzký zisk, ale ochotne...ako vzor stáda (1Pt 5,2). Nemajte teda strach viesť ku Kristovi všetkých bratov, ktorých vám on zveril – s istotou, že každé slovo a každý postoj, ak vychádzajú z poslušnosti a z Božej vôle, prinesú ovocie; snažte sa žiť tak, že si budete vážiť hodnoty a uvedomovať ohraničenia kultúry, do ktorej sme začlenení, s pevnou istotou, že ohlasovanie evanjelia je najvyššou službou, ktorú možno poskytnúť človeku. Neexistuje naozaj väčšie dobro na tomto svete ako viesť ľudí k Bohu, prebúdzat' vieru, pozdvihovať človeka z nečinnosti a zo zúfalstva, dávať nádej, že Boh je na blízku a riadi život ľudí i sveta: toto, napokon, je hlboký a posledný zmysel úlohy riadiť, ktorú nám Pán zveril. Ide o formovanie Krista vo veriacich prostredníctvom procesu posväcovania, ktorý je premenou kritérií, rebríčka hodnôt a postojov, aby Kristus mohol žiť v každom veriacom. Svätý Pavol takto zhŕňa svoje pastoračné pôsobenie: „Deti moje, znovu vás v bolestiach rodím, kým vo vás nebude stvárnený Kristus“ (Gal 4,19).

Drahí bratia a sestry, chcel by som vás vyzvať, aby ste sa modlili za mňa, nástupcu sv. Petra, ktorý má osobitné poslanie viesť Kristovu Cirkev, ako aj za všetkých vašich biskupov a kňazov. Modlite sa, aby sme sa vedeli starať o všetky ovečky, aj o tie, čo sa stratili zo stáda, ktoré nám bolo zverené. Vás, drahí kňazi, srdečne pozývam na záverečné slávnosti Kňazského roku 9., 10., a 11. júna tu v Ríme: budeme uvažovať nad obrátením a nad poslaním, nad darom Duchu Svätého a nad vzťahom s Najsvätejšou Pannou Máriou a obnovíme si naše kňazské sľuby, podporovaní celým Božím ľudom. **Preklad: Martin Kramara**

Pápež zaslal list väzňom na Malte

Svätá stolica zverejnila list pápeža Benedikta XVI. väzňom na Malte, ktorý zaslal ako odpoveď na ich posolstvo pri príležitosti jeho tohtoročnej aprílovej apoštolskej cesty na ostrov. Svätý Otec vyjadruje „hlboké ocenenie“ pocitov, vyjadrených v tomto posolstve, a ďakuje väzňom za ich modlitbovú podporu. Ďalej pripomína, že aj svätý Pavol, hoci väzeň, mal vnútornú slobodu „radovať sa v Pánovi“ (porov. Flp 4, 10), presvedčený, že „ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8, 38-39). Pápež uzatvára svoj list vyjadrením blízkosti tým, ktorí sú vo väzniciach, zývajú pre nich svojím požením silu a pokoj v Pánovi. **RV, Radiogiorale/ -dj-**

Svätý Otec sa stretol s prezidentom Dominikánskej republiky

Vatikán (21. mája, RV) – Pápež Benedikt XVI. dnes predpoludním prijal na osobitnej audiencii prezidenta Dominikánskej republiky, ktorým je Leonel Fernández Reyna. Ten sa následne stretol s vatikánskym štátnym sekretárom kardinálom Tarcisiom Bertonom a so sekretárom pre vzťahy so štátmi Mons. Dominiquem Mambertim. Počas vzájomných rozhovorov prítomní ocenili veľký prínos Cirkvi pri rozvoji krajiny, osobitne v oblasti výchovy a zdravia a v pomoci biednym. Podčiarkli tiež dôležitosť podpory ľudského života od počatia až po prirodzenú smrť a dotkli sa tiež otázky snahy dominikánskych predstaviteľov pri zvládaní sociálnych problémov, ktoré postihujú krajinu. V závere tiež vyzdvihli úlohu Dominikánskej republiky pri organizovaní humanitárnej pomoci na Haiti. **-sg-**

Príhovor Benedikta XVI. delegácii Bulharska pri príležitosti sviatku sv. Cyrila a Metoda

Vatikán (22. mája, RV) – Svätý Otec prijal v sobotu delegáciu Bulharska, ktorá prišla do Ríma pri príležitosti sviatku sv. Cyrila a Metoda. Bulhari si týchto solúnskych bratov pripomínajú 24. mája, ktorý je ich štátnym sviatkom a dňom písomníctva, kultúry a osvietenstva.

Pápež Benedikt XVI. v príhovore premiérovi Bulharskej republiky Bojkovi Borissovovi, ako aj zástupcom Pravoslávnej a Katolíckej cirkvi poukázal na kresťanské korene bulharského ľudu:

„Svätí Cyril a Metod významne prispeli k formovaniu civilizácie a duchovných črt bulharského národa tým, že ho priviedli ku kresťanskej kultúrnej tradícii. Na ceste k plnej integrácii s ostatnými európskymi národmi je Bulharsko vyzývané svedčiť a chrániť tieto kresťanské korene, ktoré vychádzajú z učenia svätých Cyrila a Metoda. Aj dnes je to mimoriadne aktuálne a nevyhnutné. Je vyzývané, aby zostalo verné a zachovalo cenné dedičstvo, ktoré spája ako pravoslávnych, tak aj katolíkov, všetkých, čo vyznávajú rovnakú vieru apoštolov a spája ich rovnaký krst. Ako kresťania máme povinnosť zachovávať a posilňovať vnútorný vzťah medzi evanjeliom a našou kultúrnou identitou. Ako učenci Pána, vo vzájomnom rešpekte rôznych cirkevných tradícií sme povolani k svedectvu o našej spoločnej viere v Ježiša, v mene, v ktorom dosiahneme spásu.“

Svätý Otec vyjadril nádej, že aj toto stretnutie posilní bratské vzťahy a solidaritu a povzbudil prítomných, aby vytrvali v budovaní spoločnosti založenej na spravodlivosti a pokoji. **-jak-**

Benedikt XVI. po koncerte v Aule Pavla VI.

Vatikán (21. mája, RV) - Dni ruskej kultúry a spirituality vo Vatikáne vyvrcholili v Aule Pavla VI. koncertom, ktorý Svätému Otcovi venoval Patriarcha Moskvy a celého Ruska Kirill. V podaní Ruského národného orchestra z Petrohradu, Moskovského synodálneho zboru a Petrohradského dychového orchestra odzneli skladby z diel Musorgského, Rimského-Korsakova, Čajkovského a Rachmaninova. Na záver si účastníci koncertu mohli vypočuť premiéru symfónie, ktorú napísal metropolit Hilarion Alfejev.

Benedikt XVI. sa po koncerte prítomným prihovril týmito slovami:

Ctihodní bratia, vážené dámy a páni, drahí bratia a sestry, pred chvíľou sme počuli ušľachtilé melódie na slová Žalmu 135, ktoré dobre vyjadrujú naše pocity, chvály a vďaky Pánovi, ako i našu intenzívnu vnútornú radosť z tejto chvíle stretnutia a priateľstva s našimi drahými bratmi z moskovského patriarchátu. Pri príležitosti mojich narodenín a piateho výročia môjho zvolenia za Petrovho nástupcu mi jeho svätosť Kirill I., patriarcha Moskvy a celého Ruska, venoval spolu s milými slovami svojho posolstva tieto mimoriadne hudobné okamihy prezentované metropolitom Hilarionom z Volokolamska, predsedom oddelenia pre vonkajšie vzťahy moskovského patriarchátu a rovnako autorom práve predvedenej symfónie.

Moja hlboká vďačnosť preto patrí predovšetkým Jeho Svätosti, patriarchovi Kirillovi. Bratsky a srdečne ho zdravím vyjadrujúc najvrúcnejším želaním, aby nás chvála Pána a úsilie o pokrok pokoja a svornosti medzi národmi stále viac spájali a umožňovali nám rásť v súlade úmyslov i v harmónii činností. Ďakujem tiež z celého srdca metropolitovi Hilarionovi za pozdrav, ktorý mi láskavo adresoval a za jeho ustavičné ekumenické nasadenie, blahoželám mu k jeho umeleckému dielu, ktoré sme mohli oceniť. Spolu s ním vrúcne pozdravujem delegáciu moskovského patriarchátu a vážených predstaviteľov vlády Ruskej federácie. Srdečne zdravím tiež prítomných pánov kardinálov a biskupov, osobitne kardinála Waltera Kaspera, predsedu Pápežskej rady pre podporu jednoty kresťanov a Mons. Gianfranca Ravasiho, predsedu Pápežskej rady pre kultúru, ktorý v úzkej spolupráci s predstaviteľmi patriarchátu zorganizoval „Dni ruskej kultúry a spirituality vo Vatikáne“. Zdravím tiež vážených veľvyslancov a ďalšie authority a vás všetkých, drahí priatelia, bratia a sestry, osobitne tu prítomné ruské komunity v Ríme a v Taliansku, ktoré sa zúčastnili tejto radostnej a sviatočnej chvíle.

Túto príležitosť spečatila mimoriadna a pôsobivá hudba, dávna i súčasná ruská hudba v majstrovskom prevedení Národnej ruskej filharmónie vedenej majstrom Carlom Pontim, Moskovského synodálneho zboru a Orchestra dychových nástrojov z Petrohradu. Moja

najhlbšia vďaka patrí všetkým umelcom za talent, úsilie a nadšenie, s ktorým predkladajú pozornosti celého sveta majstrovské diela ruskej hudobnej tradície. V týchto dielach, z ktorých sme dnes počuli významnú ukážku, je hlboko prítomná duša ruského ľudu a spolu s ňou kresťanská viera, ktoré nachádzajú svoje mimoriadne vyjadrenie v Božskej liturgii a liturgickom speve. Skutočne jestvuje úzke a originálne prepojenie medzi ruskou hudbou a liturgickým spevom. Práve v liturgii a z liturgie vyviera a vychádza veľká časť umeleckej kreativity ruských hudobníkov a uvádza do života majstrovské diela, ktoré by si zaslúžili, aby ich západný svet lepšie poznal. Mali sme dnes to potešenie počuť ukážku veľkých ruských umelcov 19. a 20. storočia, ako sú Musorgskij, Rimski-Korsakov, Čajkovskij a Rachmaninov. Títo skladatelia a hlavne ten posledný dokázali prepracovať a zharmozovať bohaté liturgicko-hudobné dedičstvo ruskej tradície modernejšími hudobnými motívmi a hudobnými skúsenosťami Západu. Myslím, že v týchto stopách sa uberá tiež dielo metropolitu Hilariona.

V hudbe sa teda do istej miery anticipuje a realizuje porovnávanie, dialóg a súlad medzi Východom a Západom ako i medzi tradíciou a modernosťou. Práve na túto analogickú, jednotiacu a harmonickú víziu myslel ctihodný Ján Pavol II., keď inšpirovaný Vjačeslavom Ivanovičom Ivanovom používal obraz „dvoch pľúc“, ktorými je treba znovu začať dýchať, aby bolo dosiahnuté nové vedomie hlbokých a spoločných kultúrnych i náboženských koreňov európskeho kontinentu, bez ktorých by sa dnešná Európa ocitla bez duše alebo by v každom prípade bola poplatná redukčnému a čiastkovému videniu. Práve reflexii nad touto problematikou bolo venované včerašie sympóziu organizované moskovským patriarchátom a radami pre podporu jednoty kresťanov a pre kultúru na témy: „Pravoslávni a katolíci v dnešnej Európe, Kresťanské korene a spoločné kultúrne dedičstvo Východu a Západu“.

Ako som už niekoľkokrát podotkol, súčasnej kultúre a osobitne tej európskej hrozia amnézie, zabudnutie a opustenie mimoriadneho dedičstva vytvoreného a inšpirovaného kresťanskou vierou, ktorá predstavuje podstatnú kosť európskej kultúry a nielen jej. Kresťanské korene Európy sú totiž vytvárané nielen náboženským životom a svedectvom mnohých generácií veriacich, ale tiež nedoceneným kultúrnym a umeleckým pokladom, ktorý je pýchou a cenným zdrojom národov a krajín, v ktorých kresťanská viera vo svojich rozmanitých výrazoch viedla dialóg s kultúrou a umením, oživovala a inšpirovala ich, a ako žiadna iná umožňovala a presadzovala kreativitu i ľudský talent. I dnes sú tieto korene živé a plodné na Východe i Západe a môžu ba majú inšpirovať nový humanizmus, nové obdobie autentického ľudského pokroku, aby účinne odpovedali na početné a niekde kľúčové výzvy, s ktorými sa naše kresťanské komunity a naša spoločnosť musí vyrovnávať. Prvou z nich je sekularizácia, ktorá nielen podnecuje k prehliadaniu Boha a jeho plánov, ale nakoniec vedie i k popre-

tiu samotnej ľudskej dôstojnosti, pretože smeruje k spoločnosti riadenej iba egoistickými záujmami.

Umožnime opäť Európe dýchať plnými pľúcami, vráťme dušu nielen veriacim, ale všetkým národom kontinentu, presadzujme dôveru a nádej, zakorenene v tisícročných skúsenostiach kresťanskej viery! V tejto chvíli nemôže chýbať dôsledné, veľkorysé a odvážne svedectvo veriacich, aby sme mohli spoločne hľadať do budúcnosti, v ktorej sloboda a dôstojnosť každého muža a ženy budú uznané ako základné hodnoty a bude docenená otvorenosť pre transcendentno a skúsenosť viery ako konštitučná dimenzia osoby.

V ukážke z Musorgského, nazvanej Anjel zvestoval, sme počuli slová, s ktorými sa anjel obrátil k Márii a teda i k nám: „Ľudia, radujte sa!“ Motív radosti je zrejmý: Kristus zmŕtvych vstal z hrobu. Drahí bratia a sestry, radosť vzkrieseného Krista nás oživuje, dodáva nám odvalu a je nám oporou na našej ceste kresťanskej viery a svedectva, aby ponúkala pravú radosť a pevnú nádej svetu, aby poskytla hodnotné motívy dôvery ľudstvu, národom Európy, ktorú zverujem materskému a mocnému príhovoru Panny Márie.

Ešte raz ďakujem patriarchovi Kirillovi a metropolitovi Hilarionovi, ruským predstaviteľom, orchestru, zboru, organizátorom a všetkým prítomným. Nech na vás a na vašich drahých zošle Pán hojnosť požehnaní.

-pd-

Benedikt XVI. účastníkom zasadnutia Pápežskej rady pre laikov

Vatikán (21. mája, RV) – Pápež Benedikt XVI. sa prihovoril účastníkom 24. plenárneho zasadnutia Pápežskej rady pre laikov, medzi ktorými bola aj Slovenka, Katarína Hulmanová, členka rady. Svätý Otec osobitne pozdravil predsedu rady, kardinála Stanislawa Rylka a všetkých prítomných. Potom sa dotkol témy tohtoročného stretnutia: „Kristovi svedkovia v oblasti politiky“. Označil ju za veľmi dôležitú, práve v dnešnej spoločnosti.

„Cirkev sa zameriava osobitne na výchovu Kristových učeníkov, aby boli stále viac svedkami jeho prítomnosti. Je na veriacich, aby konkrétne, v osobnom, rodinnom, ako aj v sociálnom, kultúrnom a politickom živote ukazovali, že vďaka viere je možné čítať a premieňať skutočnosť novým spôsobom a do hĺbky. Aby ukazovali, že kresťanská nádej rozširuje obmedzený obzor človeka a posúva ho ku skutočnej veľkosti jeho života, smerom k Bohu; že láska v pravde je účinnejšou silou, ktorá je schopná meniť svet; že evanjelium je zárukou slobody a oslobodzujúcim posolstvom, že základné princípy sociálnej náuky Cirkvi - ako dôstojnosť ľudskej osoby, subsidiarita a solidarita - sú mimoriadne aktuálne a cenné pri podpore nových ciest rozvoja v službe celej osoby a všetkým ľuďom. Privádzajte veriacich lai-

kov k aktívnej účasti na politickom živote, a to stále dôslednejšie spolu s učením Cirkvi, spoločným zdieľaním, dobre podloženými pravdami a veľkým ideálmi v demokratickej dialektike a v hľadaní širokého konsenzu so všetkými tými, ktorým leží na srdci obrana života a slobody, uchovávanie pravdy a dobra v rodine, solidarita s biednymi a potrebné hľadanie spoločného blaha. Kresťania nehľadajú politickú či kultúrnu nadvládu, oni totiž vo všetkom, v čom sa angažujú, sú poháňaní istotou, že Kristus je uholným kameňom každej ľudskej stavby“ (porov. Nôta Kongregácie pre náuku viery o niektorých otázkach vzťahujúcich sa na angažovanosť a postoj katolíkov v politickom živote, 24. november 2002).

Potrebná je skutočná „revolúcia lásky“ – dodal v závere Svätý Otec, podľa ktorého majú nové generácie pred sebou veľké požiadavky a výzvy - v osobnom aj sociálnom živote. Veľkým prínosom je v tomto smere – ako dodal – práve úsilie Pápežskej rady pre laikov, najmä prípravou Svetových dní mládeže, ktoré už 25 rokov plodia bohatú apoštolskú úrodu v radoch mladých. -sg-

List Benedikta XVI. k ukončeniu vystavenia Turínskeho plátna

Vatikán (24. mája, RV) – Pápež Benedikt XVI. napísal list k ukončeniu tohtoročnej expozície Turínskeho plátna, ktorá bola 27. v poradí a trvala od 10. apríla do 23. mája. List Benedikta XVI., adresovaný arcibiskupovi Turína kardinálovi Polettovi, bol prečítaný na začiatku svätej omše, ktorú pri príležitosti ukončenia vystavenia plátna celebroid kardinál Poletto. Svätý Otec sa v liste vracia k nedávnej návšteve Turína:

„Po návrate z mojej pastoračnej návštevy v Turíne, počas ktorej mi bola dopriata osobitná a dojemná radosť z uctenia si posvätného plátna, chcem vyjadriť vám, pomocnému biskupovi, kňazom, zasväteným osobám, a celej diecéze moju srdečnú vďaku za vrúčne prijatie a veľké organizačné úsilie, priateľskú a pozornú pomoc verejných inštitúcií pre celkový zdar, veľmi žiadaný pre tú chvíľu. V srdci nosím stále živé hlboké pohnutie, ktoré vo mne vzbudila slávnostná eucharistická koncelebrácia, oživovaná vrúcnou vierou a nábožnou účasťou, sústredené zotrvanie a duchovné uzobranie pred posvätným plátnom, ako aj ďalšie stretnutia, osobitne to s mladými, plné oduševnenia, ale aj to dojímavé, s chorými.“

Svätý Otec ďalej v liste osobitne ďakuje kardinálovi Polettovi za mimoriadnu pozornosť a starostlivosť ako zo strany civilného obyvateľstva, tak aj zo strany veriacich a za prejavy duchovnej blízkosti voči nemu ako Petrovmu nástupcovi. V závere listu Benedikt XVI. píše:

„S týmito pocitmi a prejavmi stálej priazne posielam na každého z vás osobitné apoštolské požehnanie ako podporu na ceste pravého kresťanského svedectva viery vo vzkrieseného Krista.“

-jak-

Benedikt XVI. sa prihovoriť členom nadácie Centesimus Annus - Pro Pontifice

Vatikán (22. mája, RV) – Benedikt XVI. sa v sobotu napoludnie v Klementínskej sále prihovoriť 280 účastníkom stretnutia nadácie Centesimus Annus - Pro Pontifice. Po úvodných pozdravoch pápež pokračoval:

„Oceňujem, že vaše stretnutie kladie do centra diskusie vzťah medzi «rozvojom, pokrokom a všeobecným blahom.» V skutočnosti dnes viac ako inokedy môže ľudská rodina rásť ako slobodná spoločnosť slobodných ľudí, keď bude globalizácia vedená solidaritou a spoločným dobrom, ako aj sociálnou spravodlivosťou, ktoré nachádzajú vzácny prameň v Kristovom poslaní a v Cirkvi. Kríza a problémy, ktorými v súčasnosti trpia medzinárodné vzťahy, štáty, spoločnosť a ekonomika, sú v skutočnosti z veľkej časti spôsobené nedostatkom dôvery a primeranej solidarity a nedostatočným snažením orientovaným na spoločné dobro. Toto bráni autentickým ľudským vzťahom priateľstva, solidarity a reciprocity aj vo vnútri ekonomických aktivít.“

Ďalej, odvolajúc sa na encykliku Caritas in veritate, pápež poukázal na jedno z najväčších nebezpečenstiev našich čias, že „vzájomnej faktickej závislosti ľudí a národov nebude zodpovedať etická spolupráca svedomia a mysle, bez ktorej nemôže vzniknúť skutočný ľudský rozvoj“ (č. 9). Ďalej Svätý Otec zdôraznil, že politika by mala mať primát nad financiami a všetky aktivity by sa mali riadiť etikou.

V závere príhovoru pápež Benedikt XVI. zdôraznil, že popri hospodárskej pomoci musí teda existovať aj pomoc zameraná na posilnenie záruk právneho štátu, spravodlivého systému a účinnej verejnej politiky, pri plnom rešpektovaní ľudských práv a dodal:

„Vážení priatelia, kresťanská vízia rozvoja, pokroku a spoločného dobra, ako vyplýva zo sociálneho učenia Cirkvi, odpovedá na najhlbšie túžby človeka a váš podiel na jej prehlbení je cenným príspevkom k budovaniu „civilizácie lásky“. Za to vám vyjadrujem svoju vďačnosť, moje najlepšie priania a zo srdca vám všetkým žehnám.“

-jak-

Benedikt XVI. sa stretol s delegáciou z Macedónska

Vatikán (22. mája, RV) – Pápež Benedikt XVI. sa v sobotu stretol s delegáciou z Macedónska, ktorá prišla do Ríma v rámci púte k sviatku svätých Cyrila a Metoda. Svätý Otec spomenul encykliku Jána Pavla II. „Slavorum apostoli“, v ktorej chcel všetkým pripomenúť, že vďaka učeniu a ovociu II. vatikánskeho koncilu sa dnes

môžeme novým spôsobom pozeráť na dielo dvoch svätých solúnskych bratov, od ktorých nás delí už 11 storočí. V ich životoch a apoštolskej činnosti môžeme tiež čítať obsah, ktorý do nich vpísala múdra Božská Prozreteľnosť, aby sa tak vyjavili v novej plnosti v našej dobe a prinášali nové ovocie (porov. č. 3).

Potom pápež dodal, že toto ovocie evanjelizácie bolo skutočne hojné. Cyril a Metod poznali dobre aj utrpenie, aj odcudzenia a nevraživosť, ale predovšetkým konali všetko s neochabujúcou vierou a nepremožitelnou nádejou v Boha.

-sg-

Benedikt XVI. na zasadnutí Najvyššej rady Pápežských misijných diel

Vatikán (21. mája, RV) – Pápež Benedikt XVI. v Klementínskej sále sa prihovoriť účastníkom generálneho zasadnutia Najvyššej rady Pápežských misijných diel (PMD). Výročné stretnutie rady sa konalo v Ríme za účasti asi 160 zástupcov PMD z celého sveta. Po úvodných pozdravoch, osobitne adresovaných kardinálovi Ivanovi Diasovi, prefektovi Kongregácie pre evanjelizáciu národov, ako aj predsedovi Pápežských misijných diel Mons. Piergiuseppemu Vacchellimu, Svätý Otec povedal:

„Na začiatku môjho úradu nástupcu apoštola Petra som povedal: „sme tu na to, aby sme ľuďom predstavili Boha. A len tam, kde vidieť Boha, sa naozaj začína život. Len keď v Kristovi stretávame živého Boha, spoznávame, čo je život... Nie je nič krajšie, ako byť premožený, užasnutý evanjeliom, Kristom. Nie je nič krajšie ako Ho poznať a hovoriť iným o priateľstve s Ním.“ Ohlasovanie evanjelia je neoceniteľnou službou, ktorú Cirkev môže ponúknuť ľudstvu, kráčajúcemu dejinami. Vy, prichádzajúci z rôznych diecéz celého sveta, ste výrazným a živým znamením univerzálnosti Cirkvi, konkrétne vyjadrenej v duchu apoštolského poslania, až po samý kraj zeme (Sk 1,8), až do skončenia sveta (Mt 28, 20). Toto je zmysel, historické smerovanie, poslanie a nádej Cirkvi.“

Svätý Otec tiež zdôraznil potrebu kritického postoja voči globálnym premenám, ktoré podstatne menia ľudskú kultúru. Hlásanie evanjelia je výzva na budovanie spravodlivejšej a bratskejšej spoločnosti. „Kto sa podieľa na poslaní Krista, musí nevyhnutne čeliť súženiu, konfliktom a utrpeniu, pretože je v rozpore so silami tohto sveta“ - povedal pápež a na príklade apoštola Pavla poukázal, že práve prenasledovanie a kríž sú dôkazom pravosti apoštolského poslania. V závere príhovoru Svätý Otec vyslovil úprimné poďakovanie a dodal:

„Zverujúc vašu službu v prospech Cirkvi pod ochranu Panny Márie, Matky Cirkvi a Kráľovnej apoštolov, zo srdca vám žehnám.“

-jak-

Homília Benedikta XVI. počas slávnosti Zoslania Ducha Svätého

Vatikán (23. mája, RV) - V nedeľu Zoslania Ducha Svätého pápež Benedikt XVI. predsedal slávnostnej svätej omši o 10.00 hod. v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Vo svojom prihovore sa sústredil na teologické vysvetlenie slávnosti:

Drahí bratia a sestry,

v slávnostnom celebrovaní Turíc sme pozvaní vyznať našu vieru v prítomnosť a v pôsobenie Ducha Svätého a prosiť o jeho vyliatie na nás, na Cirkev a na celý svet. Osvojme si teda s osobitnou intenzitou invocáciu samotnej Cirkvi: „Veni, Sancte Spiritus!“ Taká jednoduchá a priama, ale zároveň taká mimoriadne hlboká invocácia vytryskla v prvom rade zo srdca Krista. Duch je totiž darom, ktorý Ježiš vyprosil a neustále vyprosuje od Otca pre svojich priateľov; prvý a hlavný dar, ktorý nám vymohol svojím zmŕtvychvstaním a nanebovstúpením.

O tejto Kristovej modlitbe hovorí dnešný úryvok evanjelia v kontexte Poslednej večere. Pán Ježiš hovorí svojim učeníkom: „Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky“ (Ján 14,15-16). Tu sa ukazuje modliace sa Ježišovo srdce, jeho synovské a bratské srdce. Táto modlitba dosahuje svoj vrchol a svoje naplnenie na kríži, kde je Kristova invocácia celkom stotožnená s jeho úplným sebadarovaním. Tak sa jeho modlitba stáva takpovediac pečaťou jeho úplného darovania sa z lásky k Otcovi a k ľudstvu. Invokácia a darovanie Ducha sa stretávajú, prelínajú a stávajú sa jedinou skutočnosťou. „A ja budem prosiť Otca a dá vám iného Zástancu, aby s vami zostal navždy.“ Ježišova modlitba pri Poslednej večeri a na kríži je skutočne modlitbou, ktorá trvá i v nebi, kde Kristus sedí po pravicu Otca. Ježiš totiž stále žije svoje kňazstvo prihovárajúc sa za Boží ľud a ľudstvo. Modlí sa tiež za nás všetkých a prosí Otca o dar Ducha Svätého.

Rozprávanie o Turícach v knihe Skutkov apoštolov, ako sme si vypočuli v prvom čítaní (porov. Sk 2,1-11), prezentuje „novú éru“ Božieho diela, zahájeného zmŕtvychvstaním Krista, diela, ktoré za sebou strháva človeka, dejiny i kozmos. Z Božieho Syna usmrteného, vzkrieseného a vracajúceho sa k Otcovi teraz na ľudstvo s nevýslovnou energiou zostupuje Božský dych, Duch Svätý. Čo spôsobuje toto nové a mocné sebazdieľanie Boha? Tam, kde sú roztržky a odcudzenia, vytvára jednotu a porozumenie. Začína sa proces opätovného zjednotenia častí rozdelenej a rozptýlenej ľudskej rodiny; osoby, často redukované len na individuá, ktoré medzi sebou súťažia alebo vytvárajú konflikty, dosiahnutím Ducha Kristovho sa otvárajú skúsenosti spoločenstva, ktoré ich môže spojiť až do tej miery, že z nich utvára nový organizmus, nový subjekt: Cirkev. Toto je účinok Božieho diela: jednota. Jednota je preto poznávacím znamením, „vizitkou“ Cirkvi v priebehu jej univerzálnych dejín. Už od počiatku dňa Turíc hovorí všetkými jazykmi. Univerzálna Cirkev predchádza miestnym cirkvám,

ktoré sa jej musia vždycky prispôbovať podľa kritérií jednoty a univerzality. Cirkev nikdy nezostáva väzenkyňou politických, rasových a kultúrnych hraníc; nemožno ju zamieňať so štátom a ani s federáciami štátov, pretože jej jednota je iného druhu; usiluje sa o prekročenie všetkých ľudských hraníc.

Odtiaľto, drahí bratia, vychádza pre kresťanský život praktické kritérium rozlišovania: pokiaľ sa jedna osoba či spoločenstvo uzavrie vo vlastnom spôsobe myslenia a jednania, je to príznak toho, že sa vzdialila od Ducha Svätého. Cesta kresťanov a miestnych cirkví sa musí neustále konfrontovať s jedinou a Katolíckou cirkvou a harmonizovať s ňou. To neznamená, že jednota stvorená Duchom Svätým je nejakým druhom rovnostárstva. Naopak, tým je skôr babylonský model, to znamená také chápanie kultúry jednoty, ktoré by sme mohli označiť za „technické“. Biblia nám skutočne hovorí (porov. Gen 11,1-9), že v Babylone niektorí chceli všetkým nanútiť jediný jazyk. Na Turíce však apoštoli hovoria rôznymi jazykmi takým spôsobom, že každý chápe posolstvo vo svojej vlastnej reči. Jednota Ducha sa prejavuje v pluralite porozumení. Cirkev je svojou povahou jediná a rozmanitá; je určená žiť vo všetkých národoch, v každom ľude a v tých najrôznejších sociálnych kontextoch. Na svoje poslanie byť znamením a nástrojom jednoty celého ľudského rodu (porov. Lumen gentium, 1) odpovie jedine vtedy, pokiaľ si uchová autonómiu voči každému štátu a každej jednotlivéj kultúre. Vždy a všade musí byť Cirkev skutočne katolícka a univerzálna, domom pre všetkých, v ktorom sa všetci cítia doma.

Rozprávanie Skutkov apoštolov nám podáva tiež iný, veľmi konkrétny bod. Univerzalita Cirkvi je vyjadrená zoznamom národov podľa starobylej tradície: „My, Partí, Médi, Elamčania...“ atď. Tu možno pozorovať, že svätý Lukáš prekračuje číslo 12, ktoré už vyjadruje univerzalitu. Pozerá za horizont Ázie a severozápadnej Afriky a dopĺňa ďalšie tri prvky: „Rimania“, to znamená Západný svet, „Židia a prozelyti“, čím nanovo chápe jednotu medzi Izraelom a svetom a nakoniec „Kréťania a Arabi“, ktorí predstavovali Západ a Východ, ostrovy a pevninu. Toto otvorenie horizontov potvrdzuje naďalej novosť Krista v dimenzii ľudského priestoru v dejinách národov: Duch svätý priťahuje ľudí a národy a ich prostredníctvom prekonáva múry a bariéry.

Na Turíce sa Duch Svätý ukazuje ako oheň. Jeho plameň zostúpil na zhromaždených učeníkov, zapálil sa v nich a daroval im novú zanietenosť Božiu. Tak sa uskutočňuje to, čo predpovedal Pán Ježiš: „Oheň som prišiel vrhnúť na zem a čo iné chcem, len aby už vzplanul!“ (Lk 12,49) Apoštoli spolu s veriacimi rôznych spoločenstiev niesli tento božský plameň až na „koniec zeme“. Otvorili tak ľudstvu cestu, žiarivú cestu. Spolupracovali tak s Bohom, ktorý svojím ohňom chce obnoviť tvár zeme. Tento oheň je celkom odlišný od tých, ktoré sú spôsobené vojnami a bombami! Ako je odlišné Kristovo

vzplanutie šírené Cirkvou v porovnaní s požiarmi, ktoré spôsobili diktátori všetkých čias, vrátane minulého storočia, ktoré za sebou nechávajú spálenú zem! Plameň Boží, plameň Ducha Svätého je rovnaký ako oheň krika, ktorý vzplanul ale nezhorel (porov. Ex 3,2). Je to plameň, ktorý horí, ale neničí; ba dokonca vzplanie tak, že roznečuje tie najlepšie a najopravdivejšie stránky človeka a ako pri tavení sa vynára vnútorná forma, jeho povolanie k pravde a láske.

Jeden z cirkevných otcov, Origenes, v jednej zo svojich homílií o Jeremiášovi prináša výrok, ktorý je pripisovaný Ježišovi, nenachádza sa vo Svätom Písme, ale možno je autentický. Znie takto: „Kto je u mňa, je blízko ohňa“ (Homília o Jeremiášovi L. I [III]). V Kristovi totiž prebýva plnosť Božstva, ktorá je v Biblii prirovnávaná k ohňu. Pred chvíľou sme poznamenali, že oheň Ducha Svätého planie, ale nezhára. A predsa pôsobí premenu. Musí teda v človeku niečo pohltiť, trosku, ktorá ho ničí a bráni mu v jeho vzťahu k Bohu a k blížnemu. Tento účinok božského plameňa však desí. Máme strach, že budeme „popálení“ a radšej zostávame takí, akí sme. To vyplýva zo skutočnosti, že náš život sa nezriedka zakladá na majetnickej logike, na vlastníctve a nie darovaní. Mnohí ľudia veria v Boha a obdivujú postavu Ježiša Krista, ale ak sa od nich žiada, aby sa zriekli niečoho zo seba samých, tak ustupujú späť, majú strach z požiadaviek viery. Sú tu obavy, že sa budú musieť zriecť niečoho krásneho, k čomu sú pripútaní; obavy z toho, že nasledovanie Krista nás pripraví o slobodu, o isté skúsenosti, o časť nás samotných. Na jednej strane chceme byť s Ježišom, nasledovať ho zblízka a na druhej strane máme strach z dôsledkov, ktoré to prináša.

Drahí bratia a sestry, vždy potrebujeme počuť slová Pána Ježiša, ktoré často opakoval svojim priateľom: „Nebojte sa“. Ako Šimon Peter a iní, i my musíme dovoliť, aby jeho prítomnosť a jeho milosť premenila naše srdce, nestály subjekt ľudských slabostí. Musíme vedieť uznať, že niečo stratit', ba i seba samých kvôli pravému Bohu, Bohu lásky a života, je v skutočnosti zisk a znovunájdenie seba samého plnším spôsobom. Kto sa zveril Ježišovi, zakúša už v tomto živote pokoj a radosť srdca, ktoré svet nemôže dať a nemôže ich ani vziať, ak nám ich Boh raz daroval. Má teda význam nechať sa dotknúť ohňom Ducha Svätého! Bolesť, ktorú nám spôsobuje, je nevyhnutná k našej premene. Je to realita kríža: nie zbytočne je „oheň“ v Ježišovej terminológii výrazom predovšetkým pre tajomstvo kríža, bez ktorého neexistuje kresťanstvo. Preto osvietení a posilnení týmito slovami života pozdvihnime našu prosbu: Príď, Duchu Svätý, zapáľ v nás oheň svojej lásky! Vieme, že je to odvážna modlitba, ktorou prosíme o to, aby sa nás dotkol Boží plameň. Ale predovšetkým vieme, že tento – a iba tento – plameň má moc nás zachrániť. Nechceme obranou svojho života stratit' ten večný, ktorý nám chce darovať Boh. Potrebujeme oheň Ducha Svätého, pretože jedine Láska zachraňuje. Amen.

-pd-

Pomoc Svätého Otca po záplavách v Poľsku

Vatikán (26. mája, RV) – Pápežská rada „Cor unum“ poskytla pápežovu pomoc predsedovi Konferencie biskupov Poľska Mons. Józefovi Michalikovi po prudkých dažďoch a následných záplavách v krajine. Ako sa uvádza, pomoc je určená najviac postihnutým cirkevným vymedzeniam. Benedikt XVI. – uvádza sa v závere komuniké pápežskej rady – chcel takto prejaviť svoju blízkosť trpiacim a svoje otcovské povzbudenie všetkým tým, ktorí láskavo poskytujú prvú pomoc.

-sg-

25. výročie menovania Jozefa Tomka za kardinála

Vatikán (25. mája, RV) - Na dnešný deň pripadá 25. výročie menovania za kardinála jeho eminencie Jozefa Tomka, vtedajším pápežom Jánom Pavlom II. Zároveň bol vymenovaný ako prvý Slovák v histórii na čelo vatikánskeho dikastéria, za prefekta Kongregácie pre evanjelizáciu národov. Viedol ju do roku 2001, teda plných 16 rokov. Súčasne sa stal i veľkým kancelárom Pápežskej Urbanovej univerzity.

-pd-

V Turíne sa zišlo 90 biskupov

ANS, Turín (24. mája 2010) - Stretnutie saleziánov biskupov z celého sveta sa koná počas trojdňovej prípravy pred slávnosťou Márie Pomocnice na mieste vzniku diela dona Bosca, na Valdoccu. Biskupi sa zaoberajú témou: saleziánska charizma a biskupské poslanie.

Z aktuálnych 119 biskupov, pochádzajúcich zo Saleziánskej kongregácie, sa ich zišlo do Turína takmer 90. Na stretnutí biskupov sa zúčastňuje spolu s hlavným predstaveným saleziánov donom Pascualom Chávezom aj celá hlavná rada.

Počas nedeľnej eucharistie 23. mája na mieste narodenia svätého Jána Bosca, na Colle Don Bosco, sa biskupi stretli aj so štátnym sekretárom Vatikánu kardinálom Tarcisiom Bertonom.

Stretnutie saleziánov biskupov sa koná v čase 150. výročia založenia Saleziánskej spoločnosti, storočnice smrti dona Michala Ruu a tiež pri spomienke na 125. výročie biskupskej vysviacky dona Giovanniho Cagliera (7. decembra 1884), prvého saleziána biskupa a neskôr kardinála.

Rastislav Hamráček SDB

Postoj Katolíckej cirkvi k homosexualite

Katolícka cirkev rešpektuje dôstojnosť každej ľudskej osoby a odmieta akúkoľvek nespravodlivú diskrimináciu človeka. Každý sexuálny styk mimo manželstva, založeného na trvalom vzťahu muža a ženy, je morálne nezriadený.

Homosexuálne cítiacim ľuďom sa Cirkev na Slovensku venuje prostredníctvom OZ Rieky a Liniky Valentín.

Katechizmus Katolíckej cirkvi o homosexualite:

2357 Homosexualita označuje vzťahy medzi osobami mužského alebo ženského pohlavia, ktoré pociťujú výlučnú alebo prevládajúcu pohlavnú príťažlivosť voči osobám toho istého pohlavia. V priebehu stáročí a v rozličných kultúrach nadobúda veľmi odlišné podoby. Jej psychický vznik ostáva z veľkej časti nevysvetlený. Trádia, opierajúc sa o Sväté písmo, ktoré predstavuje homosexuálne vzťahy ako veľmi závažnú zvrátenosť, vždy hlásala, „že homosexuálne úkony sú svojou vnútornou povahou nezriadené. Sú proti prirodzenému zákonu. Zatvárajú totiž pohlavný úkon pred darom života. Nepochádzajú z opravdivého citového a sexuálneho dopĺňania sa. V nijakom prípade ich nemožno schvaľovať.“

2358 Nemalý počet mužov a žien má hlboko zakorenené homosexuálne sklony. Táto objektívne nezriadená náklonnosť je pre väčšinu z nich skúškou. Treba ich prijímať s úctou, súcitom a jemnosťou a vyhýbať sa akémukoľvek náznaku nespravodlivej diskriminácie voči nim. Aj tieto osoby sú povolané plniť vo svojom živote Božiu vôľu a, ak sú kresťanmi, spájať s Pánovou obetou na kríži ťažkosti, s ktorými sa môžu stretnúť v dôsledku svojho stavu.

2359 Homosexuálne osoby sú povolané k čistote. Čnosťami ovládaní sa, ktoré vychovávajú k vnútornej slobode, niekedy aj pomocou nezištného priateľstva, modlitbou a pomocou sviatostnej milosti sa môžu a majú postupne a rozhodne približovať ku kresťanskej dokonalosti.

Sviatok Ducha Svätého oslávili aj v Šaštíne

Asi 2000 veriacich sa zúčastnilo svätej omše na sviatok Ducha Svätého, ktorú celebroidal predseda KBS, arcibiskup Stanislav Zvolenský v Národnej Bazilike Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne. Púť začala v sobotu poobede mládežníckym programom. V úvode sa predstavili mladí z Partizánskeho divadelným predstavením Stačí otvoriť dľaň. V sobotu bola v programe aj sv. omša, ktorú

celebroval prorektor KU Peter Olekšák, homíliu predniesol rektor KU Tadeusz Zasepa. Po sv. omši nasledoval koncert rapovej skupiny Regiment, film a svedectvo pátra Damiána Szulovského, kapucína. Polnočnú svätú omšu celebroidal don Jozef Izold, saleziánsky vikár. Svätú omšu a následnú adoráciu sprevádzali Lámačské chvály. Program pokračuje v pondelok púťou pre seniorov.

Martin Ližičiar

Svätotodušný odpust spojený s vysviackami

Jednou z celoparchiálnych odpustových slávností Košickej eparchie je aj svätotodušná púť do Michaloviec. Nádherný a priestranný Chrám Svätého Ducha, ktorý ukrýva relikvie svojho staviteľa, dnes už blahoslaveného Metoda D. Trčku, CSsR, privítal v sobotu prvých pútnikov. Tí sa zapojili do liturgickej modlitby veľkej večierne a po nej si vypočuli príliehavú prednášku o. Metoda Lukačiča, CSsR na tému kňazstva. Otec Metod rozvinul celý rad úkonov kňazskej služby a pripomenul, že kňaz musí vyžarovať niečo z tajomstva, ktoré vysluhuje. Večernú sv. liturgiu začal vladyka Milan Chatur, košický eparcha modlitbou hymnu k Svätému Duchu na kolienách. V kázni vladyka jednoznačne vyzdvihol primát ducha nad telom v každom človeku, ktorý sa však dnes akoby obrátil naopak. Za prostriedky pre prijatie darov Ducha označil spoločenstvo a modlitbu. Kňazov vyzval, aby boli naozaj duchovnými otcami, nie iba podľa mena. Súčasťou liturgie bol obrad diakonskej vysviacky udelenej trom kandidátom: Emilovi Zorvanovi, Pavlovi Mihajlovi a Rastislavovi Vargovi. Po zasnúbení s prestolom im vladyka Milan konsekračnou modlitbou odovzdal prvý stupeň kňazstva pre službu – diakonát. Na záver si prítomní kňazi v zasväcujúcej modlitbe vyprosovali vernosť povolaniu a silu byť dobrými prostredníkmi Božej milosti. Modlitbový program večera zakončil krásny Akatist k Svätému Duchu, v ktorom je poe-
ticky vyspievané tajomstvo tretej božskej osoby.

V nedeľu privítalo pútnikov jasné slnko s vetrom ako symbol jasu Božieho svetla. Vladyka Milan slávil odpustovú archijerejskú liturgiu sprevádzanú Zborom sv. Jozefa z Michaloviec. V kázni pripomenul pôsobivú silu Svätého Ducha pre ľudský život. Človek bez tejto sily je slabý, aby vo svojom živote splnil Kristov program. Pri sv. liturgii vladyka udelil tajomstvo kňazstva redemptoristovi Miroslavovi Bujdošovi. Spoločným myrovaním vyvrcholila táto celoparchiálna slávnosť v nádeji, že prisľúbené dary Svätého Ducha našli svojich adresátov.

Michal Hospodár

Kňaz je mostom k Bohu: biskup Rudolf Baláž uzavrel cyklus Kňaz včera a dnes

Banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž v stredu 19. marca 2010 slávnostne uzavrel cyklus biblicko – teologických prednáškových večerov Kňaz včera a dnes. Cyklus sa pri príležitosti Roku kňazov uskutočňoval v Kňazskom seminári v Badíne od októbra 2009. Mons. Rudolf Baláž ho zavŕšil príspevkom, v ktorom poukázal na trvalé hodnoty Kristovho kňaza. Pripomenul, že najvyššou z hodnôt pre kňaza zostáva Boh sám. „Dominus pars hereditatis meae,“ zdôraznil Rudolf Baláž, aby vyjadril, že sám Pán je dedičným podielom kňaza.

Siedme a záverečné stretnutie laikov i kňazov s názvom Kňaz - učeník a ohlasovateľ Kráľovstva sa začalo ako obvykle v kaplnke seminára modlitbou večerných chvál. Cyklus biblicko – teologických večerov Kňaz včera a dnes organizovali vedúci katedier biblických vied a pastorálnej teológie domáceho teologického inštitútu. Samotný názov cyklu naznačoval premostenie v odkrývaní identity kňazstva „včera“ ako je poznávané a interpretované prostredníctvom biblických prednášok. Slovo „dnes“ vyhradzovalo priestor pre prednášajúcich, ktorí hľadali odpovede na dnešný faktický stav v teórii či v praxi poslania kňazov Katolíckej cirkvi.

V aule seminára sa prítomným prihovorili najskôr zahraničný biblista Michael Kolarcik SJ a domáci teológ Miroslav Klimant. Prepojenie minulosti a prítomnosti kňazstva naplnil prvý prednášajúci v biblicky zamierenej prednáške Kňazstvo v Starom zákone - stav a proces a druhý v prednáške z kategórie pastorálnej teológie Hlásanie Božieho slova – od povinnosti k radosti. „Keby som mal vyjadriť a pomenovať podstatu kňazského života v Starom zákone, začal by som tým, že kňazi boli povolani najskôr milovať Boží ľud a modliť sa zaň pred Bohom,“ uviedol Michael Kolarcik. Biblista poukázal na charakterové vlastnosti vodcovských kňazských postáv ako boli kráľ a kňaz Melchizedek, kňazský prorok Mojžiš a kňazi Áron a Sadok. Michael Kolarcik v prednáške zdôraznil, že „kňazské povolanie obsahuje vernosť Bohu a autenticnosť pred ľuďmi.“

Autenticnosti kňazského konania sa dotkol aj nasledujúci prednášajúci Miroslav Klimant. Za jednu z hlavných povinností kňaza označil ohlasovanie Božieho evanjelia. „Kňaz môže robiť rôzne aktivity, ale mal by predovšetkým budovať spoločenstvo, výsostne sa to deje pri celebrácii Božieho slova,“ zamyslel sa prednášajúci, ktorý sám pôsobí vo farskej pastorácii. Kázanie je podľa Miroslava Klimanta špecifickým prístupom k Božiemu slovu, takže ho možno právom nazvať celebráciou Božieho slova.

Diecézny biskup Rudolf Baláž v príhovore venovanom predovšetkým služobnému kňazstvu podotkol, že prebiehajúci Rok kňazov má pripomínať potrebu „pev-

ne stáť na stanovisku Boha a nie na stanovisku sveta.“ Hlavnou témou kňaza musí byť Kristus. Kňaz, ako to zaznelo v jeho uzatvárajúcej prednáške cyklu je totiž „most, po ktorom idú všetky duše cez dravé prúdy tohto života k svojmu Bohu“.

Pracovný tím biblicko – teologického cyklu koordinoval vedúci katedry biblických vied miestneho teologického inštitútu SSDr. Blažej Štrba, PhD. Členovia tímu boli diecézni kňazi a bohoslovci seminára ako Ľubomír Grega, Ľubomír Hudec, Jozef Repko, Vladimír Slovák, diakon Ján Strečok, Peter Tóth a Ján Kysel.

Pracovný tím cyklu pri príležitosti jeho vyvrcholenia predstavil rovnomennú biblicko – teologickú kolektívnu monografiu. Rovnako ako v prípade siedmich prednáškových večerov, aj v publikácii sú prednášky rozdelené do siedmich okruhov, pričom text prvej prednášky sa zameriava na tému z hľadiska biblického a text druhý z pohľadu súčasnej teoretickej ale aj aplikovanej teológie. Monografiu Kňaz včera a dnes vydal Kňazský seminár sv. Františka Xaverského ako tretí zväzok edície Studia Xaveriana.

Čitateľ v nej nájde sériu príspevkov nasledovných zúčastnených prednášateľov: Rudolf Baláž, Jozef Repko, Blažej Štrba, Štefan Gallik, Pavol Kollár SchP, Branislav Kluska, Marián Bublinc, Anton Tyrol, Jozef Kováčik, Jozef Šoška, Jaroslav Pecha, Anton Adam CM, Michael Kolarcik SJ, Miroslav Klimant, Ľubomír Grega.

Zuzana Juhaniaková

Slávenie sviatku Zoslania Ducha Svätého v Obišovciach

V starobyľom pútnickom mieste Košickej arcidiecézy - Obišovciach, sa 22. mája stretli spoločenstvá katolíckej charismatickej obnovy, ktoré pôsobia v rámci Košickej arcidiecézy. Asi stovka členov týchto spoločenstiev z Košíc, Bardejova, Prešova, Vranova nad Topľou a Strážskeho sa spoločne pripravovala na sviatok zoslania Ducha Svätého. Pod vedením duchovného otca Imricha Degra účastníci absolvovali katechézy o zodpovednosti za duchovný život a rast, či o rôznych aspektoch života a práce v spoločenstvách. Duchovná časť stretnutia pozostávala z modlitieb chvál, moderovanej adorácie a svätej omše. Tú v Obišovskom farskom kostole slúžil o 15.30 hod. košický pomocný biskup Stanislav Stolárik. V homílii okrem iného spomenul aj svoje pôsobenie v Obišovskej farnosti, kde sa zrodilo jeho biskupské heslo: „Mocou Ducha Svätého a s Máriou“. Na päťdesiaty deň po Veľkej noci podľa Biblie pokrstil svätý Peter 3000 ľudí a preto sa považuje za deň vzniku cirkvi. Podľa biskupa Stolárika táto skutočnosť núti veriacich aj k zamysleniu sa, ako účinne naplňat svoje krstné a birmovné poslanie.

Jaroslav Fabián

Celoslovenské kolo Biblickej olympiády

V dňoch 18. až 20. 5. 2010 sa uskutočnilo v Košiciach celoslovenské kolo Biblickej olympiády, ktorého sa zúčastnili víťazi diecéznych kôl zo všetkých diecéz Slovenska. Cieľom súťaže je výchova k hodnotám a medziľudským vzťahom na základe spoznávania biblických postáv a udalostí. Obsah súťaže je zameraný na vedomosti, zručnosti, skúsenosti a návyky vychádzajúce zo štúdia Svätého písma. Súťaž prebiehala v dvoch kategóriách, pre žiakov druhého stupňa základných škôl (19. 5. 2010) a pre žiakov stredných škôl (20. 5. 2010). Súťaž prebehla v triednych, školských, obvodných a diecéznych kolách.

Vyhlasovateľmi súťaže sú Komisia pre katechizáciu a školstvo KBS a MŠ SR. Celoslovenské kolo zabezpečovalo Katolícke pedagogické a katechetické centrum v Spišskej Novej Vsi s Komisiou pre katechizáciu a školstvo KBS v spolupráci s diecéznym katechetickým úradom Košickej arcidiecézy.

Popoludní pred súťažou mali účastníci poznávací program (prehliadka kňazského seminára Karola Boromejského, Východoslovenské múzeum – expozícia vývoja školstva od čias Veľkej Moravy do r. 1989 a katedrálneho chrámu, Dómu sv. Alžbety). Prvý deň pri sv. omši, Mons. Bernard Bober, košický pomocný biskup, povzbudil súťažiacich, aby nezostali len pri vedomostiach, ale aby posolstvo Svätého písma prenášali do každodenného života. Druhý deň mal sv. omšu. Mons. Stanislav Stolárik, pomocný košický biskup, ktorý výstižne priblížil hlavnú myšlienku jednotlivých kníh, z ktorých sa súťažilo. Večer pred súťažou sa žiaci spoločne podelili o skúsenosti z prípravy na BO. Niektorí súťažiaci sa pravidelne stretávali, niektorí sa pripravovali individuálne.

Odpovede posudzovala päťčlenná porota, ktorej predsedom bol Doc. BibLic. František Trstenský.

V prvej kategórii na prvom mieste sa umiestnila ZŠ sv. Vojtecha vo Vrábľoch z Nitrianskej diecézy, na druhom mieste skončila ZŠ Žofie Bosniakovej v Tepličke nad Váhom zo Žilinskej diecézy. Na treťom mieste sa umiestnila ZŠ Angely Merici v Trnave z Trnavskej arcidiecézy.

V druhej kategórii zvíťazilo Gymnázium Pierra de Coubertina v Piešťanoch z Trnavskej arcidiecézy, na druhom mieste sa umiestnilo Gymnázium F. Švantnera v Novej Bani z Banskobystrickej diecézy, a na treťom mieste skončilo Gymnázium A. Bernoláka v Námestove zo Spišskej diecézy. Ceny odovzdal košický eparcha Milan Chatur CSsR a predseda poroty F. Trstenský.

V priestoroch súťaže boli vystavené aj víťazné obrazy súťaže Biblia očami detí a mládeže (prvé tri ceny v deviatich kategóriách a ceny poroty zo 112

víťazných obrazov z jednotlivých diecéz), ktoré budú slávnostne vyhodnotené v Spišskej Kapitule 17. 6. 2010. Vystavené obrazy boli výtvarne spracované veľmi pútavo a zaujímavo.

Viac o Biblickej olympiáde na webovej stránke Katolíckeho pedagogického a katechetického centra.

Eugen Valovič

Sampor - miesto obnovenej histórie benediktínov na Slovensku

V turíchny pondelok 24. mája 2010 požehnal banskobystrický diecézny biskup Rudolf Baláž kláštorňú kostol Premenenia Pána v Sampore, v prvom kláštore benediktínov v ich obnovenej histórii na Slovensku. Diecézny biskup predsedal eucharistickej slávnosti, ktorú s ním slávil hostia benediktíni z Európy i Spojených štátov, významní podporovatelia novostavby kláštora i stovky veriacich. Koordináciu stavebných prác, od diela architektov kláštorňého komplexu manželov Gočovcov, po mnohé pracovné hodiny dobrovoľníkov pri výstavbe, viedol páter František Štrba, OSB.

„Nech Boh požehná všetkých dobrodincov tohto diela,“ uviedol opát Sawicki a osobitne poďakoval banskobystrickému diecéznemu biskupovi za všetko, čo urobil preto, aby mnísi mohli chváliť Boha v peknom prírodnom prostredí obce Sampor neďaleko Zvolena.

Mons. Rudolf Baláž v homílii pripomenul, že rehoľa benediktínov má v Európe veľké zásluhy na prehlbení kresťanstva a kultúry. „Drahí bratia benediktíni, ďakujem Bohu za to, že ste sa usadili v našej diecéze,“ dodal banskobystrický biskup. Zdôraznil veľký význam verného zachovávanía dedičstva Cyrila a Metoda, teda kresťanstva, pre budúcnosť slovenského národa. Mons. Baláž mníchom poprial, aby sa ich pôsobisko stalo „trvalou oázou pokoja a mnohých opravdivých návratov k Bohu.“

V roku 1998 uvoľnil biskup Rudolf Baláž prvých dvoch diecéznych kňazov, Vladimíra Kasana a Blažeja Škvarku, do rádu sv. Benedikta. Tí sa rozhodli vstúpiť do Tynieckeho opátstva v Poľsku. V roku 2003 prijali ako dar neobývanú faru v Bacúrove pri Zvolene. Rok 2003 preto možno považovať za rok návratu benediktínov na Slovensko. Do roku 2010 sa spoločenstvo mníchov rozrástlo na 9 člennú komunitu a ďalší štyria odišli do formácie v materskom Tynieckom opátstve.

Mnísi zo Sampora chcú históriu benediktínov na slovenskom území pripomenúť pri dotvorení múrov Kláštora Premenenia Pána pamätnými kameňmi. Mená niekdajších opátstiev by mali byť napísané na dvanástich kameňoch pochádzajúcich z historických pôsobísk na Slovensku.

Zuzana Juhaniaková

Prebiehajú Modlitby mladých za mladých

Rada KBS pre mládež a univerzity v spolupráci s Diecéznymi centrami mládeže pozýva všetkých mladých ďakovať a prosiť za mladých ľudí na Slovensku v rámci Modlitieb mladých za mladých a to od Turíc po nedeľu Najsvätejšej Trojice (23. mája 30. mája 2010).

Pozvaní sú všetci mladí ľudia k osobnej modlitbe ako aj k spoločnej modlitbe vo svojich farnostiach alebo spoločenstvách za svojich priateľov, za tých, ktorí hľadajú, za tých, ktorí trpia, za tých, ktorí zabúdili na ceste života kvôli drogám, sexuálnym zvrátenostiam, alkoholu...

V rámci tohto týždňa je ponúknutá možnosť zapojiť sa i do 24 hodinovej Modlitbovej reťaze za mladých. Ide o nepretržitú modlitbu mladých z celého Slovenska, kde sa môže prihlásiť jednotlivý mladý človek, spoločenstvo, spevokol alebo celá farnosť. V danom čase (zvyk je pol hodina) sa modlia. Forma modlitby je rôzna, kto akú preferuje – modlitba chvál, v kostole spolu s kňazom pred vyloženou Sviatosťou, spoločný ruženec v izbe na internáte, adorácia so spevmi Taize, osobná modlitba v kútiku svojej izby...

Do modlitbovej reťaze je možné prihlásiť sa cez email retaz@premladez.sk. Voľný termín je možné si pozrieť na webe www.premladez.sk.

Boh chce i v dnešnej dobe robiť zázraky. Povedzme mu, čo prežívame my mladí na Slovensku a spoločne sa za to modlime...

Viac informácií, námety na stretnutie a modlitby sú na webovej stránke www.mladez.kbs.sk

Martin Janus

Webnoviny.sk otvárajú samostatnú duchovnú sekciu

Agentúra SITA sa rozhodla preniesť svojho dlhodobé skúsenosti s najširším a najkvalitnejším agentúrnym spravodajstvom z duchovnej oblasti na svoj portál [Webnoviny.sk](http://www.webnoviny.sk). V samostatnej sekcii priamo dostupnej na adrese www.webnoviny.sk/nabozensvo bude od soboty 22. mája prinášať aktuálne informácie z diania v jednotlivých cirkvách, ale aj pravidelné nedeľné a sviatočné zamyslenia predstaviteľov rôznych cirkví v textovej a zvukovej podobe. Určené sú duchovným ako možná inšpirácia pre ich homílie a veriaciim i veriaciim na krátke zastavenie a zamyslenie.

Sekcia duchovného života bude zameraná eku-
menicky. Webnoviny.sk sú prvým všeobecným,
nešpecializovaným portálom, ktorý bude pravidelne prinášať aj podrobné spravodajstvo z diania v cirkvách.

Radovan Pavlík

Rád sv. Gregora prof. Vladimírovi Ďurikovičovi

V utorok 25. mája 2010 predpoludním odovzdal bratislavský arcibiskup metropolita Stanislav Zvolenský profesorovi RNDr. Vladimírovi Ďurikovičovi, CSc. Rád svätého Gregora Veľkého. Toto vyznamenanie je ocenením aktívnej služby prof. Ďurikoviča v laickom apoštoláte, predovšetkým jeho služby rodinám prostredníctvom založenia a dlhoročného vedenia Hnutia kresťanských rodín. **Jozef Haľko**

10. ročník kampane „Vypni telku, zapni seba!“

Bratislava (24. 5. 2010) V pondelok sa medzi členmi eRka – Hnutia kresťanských spoločenstiev detí začal desiaty ročník kampane Vypni telku, zapni seba! Účasť v kampani zatiaľ prisľúbilo takmer 3000 detí a mladých ľudí. Kampaň je výzvou i pre celé rodiny. Cieľom kampane je motivovať deti a dospelých k aktívnemu prežívaniu voľného času. Na týždeň 24. - 30. 5. si dobrovoľníci pripravili pre deti vo viac ako 50 obciach na Slovensku hry, výlety, súťaže, zábavné či tématické popoludnia. Spoločným predsavzatím všetkých zúčastnených je prežiť voľný čas naplno a zanechať tak na sedem dní televíziu, počítačové hry a zbytočný čas pri internete.

Desiaty ročník kampane je motivovaný v štýle retro. „Vytiahnime staré hračky, knižky, pohľadnice alebo šaty. Pýtajme sa a debatujme o dávnom. Čítajme si rozprávky, vymýšľajme si cestu do minulosti. Hrajme hry našich starých rodičov.“, týmito slovami motivujú organizátori zapojené detské skupinky. Je to tiež príležitosť, ako podporiť dialóg detí so svojimi rodičmi a staršími generáciami.

eRko poskytuje pre detské skupinky a rodiny námety na voľný čas a možnosť zapojiť sa na webovej stránke www.erko.sk/vtzs

Juraj Králik